

(Rok po Pádu)

„Pojď se mnou.“

Flora překvapeně zamrkala na ruku, kterou jí Arbor nabízel. Seděla zrovna opřená o strom, obklopená kvetoucími jabloněmi a zapisovala si své myšlenky, když se sem Arbor náhle přiřítíl jako velká voda. Hrud se mu zdvíhala a klesala zrychleným dechem a oči se mu vzrušeně leskly. „No tak pojď,“ pobídl ji znovu. „Chci ti něco ukázat.“

Flora si přitiskla deník k hrudi a tváře jí maličko zrůžověly.

Dva týdny ho neviděla. Na hranici s Aztlánskou říší došlo k násilnému střetu domorodců s osadníky a Arbor se ujal onoho bolestného úkolu srovnat vypjatou situaci mezi oběma stranami. Diplomatically řečeno. Flora měla dost jasnou představu o tom, jak řešení oné situace dopadne. Také ho ohledně toho konfrontovala. Strašlivě se pohádali.

I z toho důvodu se Arborovi po jeho návratu vyhýbala. Což nebylo těžké, protože byl sotva k zastizení. I proto ji teď jeho veselá nálada tak rozhodila.

Nadzvedla obočí. Ale zůstala sedět na místě.

„No tak, Floro,“ řekl Arbor netrpělivě a zakmítal prsty. Oči mu svítily nadšením jako malému dítěti. „Bude se ti to líbit, přísahám.“

Potlačila nutkání zakoulet očima. V tomhle rozjařeném stavu se mu nedalo odolat. Uchopila jeho dlaň a překvapeně vypískla, když ji vši silou vytáhl na nohy. Sevřel její ruku ještě pevněji a rozběhl se s ní k Paláci. Samou dychtivostí zařadil rychlost ostrého klusu. Flora s ním pomalu přestávala držet krok, navzdory tomu, že ji táhnul za sebou.

„K-kam to vůbec jdeme?“ snažila se popadnout dech.

„To je překvapení!“ zvolal Arbor zpěvavě, aniž se na ni ohlédl.

Proběhli okolo tryskající fontány, knihovny a kuchyně. Před sochou jakéhosi hrdiny svírajícího lví hlavu zatočili doleva. Flora překvapeně vytřeštila oči. Proč ji u všech všudy Arbor vlekl do nepoužívaného křídla Paláce?

Konečně zastavili před nějakými dveřmi.

Arbor je obsáhl mávnutím ruky a pyšně se na ni zazubil. „Tak tady to je!“

„Tys mě sem táhl takovou dálku a tak rychle, abys mi ukázal... dveře?“ vyhrkla Flora, jakmile popadla dech. Založila si ruku v bok a přejela dveře pohledem.

Arbor zvedl prst do vzduchu. „To není správná otázka, Floro. Spíš by ses měla ptát: Kam vedou?“

Floře zacukaly koutky. „Dobrá. Ať je po tvém, Arbore. Kam vedou ty dveře?“

Zazubil se. „Proč se nepodíváš sama?“ Strčil do nich a ony se se skřípěním otevřely. Znovu máchl paží. „Až po vás, má paní.“

Flora by nejradši obrátila oči v sloup, ale i tak popadla látku svých šatů do rukou a vznešeně, jako opravdová dáma, překročila práh. Netušila, co čekat. Ale prázdnou místnost, až na těžký mahagonový stůl uprostřed, rozhodně ne.

Ohlédla se na Arbora. Nechápala, co to má znamenat.

„To je... prázdná místnost,“ řekla.

Arbor přikývl. „Přesně tak.“

Flora si promnula krk. „Asi... to nechápu?“

Arbor pobaveně zavrtěl hlavou a vešel do místnosti. Rozpřáhl paže. „Tohle, milá Floro, není jen tak ledajaká místnost. Tohle je budoucí kancelář aztlánského guvernéra.“

Floře samým šokem spadla brada. Mohl tím Arbor opravdu myslet –

„Když jsem na hranicích urovnával ten spor s Aztlány... naše setkání šlo nečekanou cestou. Vyslechl jsem jejich požadavky, jejich názory a pohled na věc a slovo dalo slovo. Dohodnul jsem se s několika jejich náčelníky. Chtěl jsem, aby si zvolili zástupce, který je bude zastupovat ve floské radě. Zatím o tom stále jednáme, ale věřím, že brzy zde přivítám nového člena Nejvyšší rady.“